

COM UNA PAPALLONA ENTRANT EN UNA FOGUERA

Aquesta exposició des del començament ha estat pensada com una exposició vinculada a la literatura. No tant perquè jo sigui un lletraferit (que ja us dic ara que no ho sóc) si no per l'ajut que d'una forma continuada la lectura ha suposat per al meu procés creatiu com a artista visual. Això, i el fet que Can Manyé estigui vinculat com ho està als *Espais de poesia* han propiciat la decisió.

El títol d'aquesta exposició surt de Karen Dalton. No de cap cançó seva, sinó de la impressió que em dona cada cop que l'escolto. Ella aporta el títol i no hi trobareu cap peça específicament dedicada a ella. Ella és el motor d'arrencada d'aquesta exposició, que com m'acostuma a passar sempre ha esdevingut un organisme viu, imprevisible on de la Karen no hi ha rastre, però si d'altres que com ella "cremen", han cremat, o cremaran.

Relació d'obres:

-**Una papallona de cuir**. (embolcalla un climatitzador horrible- n'hi ha tres!!)

-**S/T** un insòlit quadre abstracte (no suport la paraula abstracte) que juga amb els colors de les guitarres acústiques, les americanes.

- **Gongserrat/ Record sense veu**

Sembla ser que els GONG al 1973 varen fer un concert "progressiu" dins la abadia de Montserrat. De primeres semblava que ningú hi havia estat, de segones es dubtava de la existència de tal esdeveniment, de terceres s'ha vist (en una pel·lícula que finalment ha vist la llum) que era difícil que les monges i la gent gran que aquell dia a missa literalment flipaven, fessin cap esment de tal concert i que efectivament es va produir gràcies a un providencial pare Francesc. Quan la gent dubtava de si això va passar o no vaig tractar de crear una imatge per aquest record sense veu. Ara de veu n'hi ha una de dislocadíssima al youtube que li ha tret una mica de sentit a la meva recreació. La realitat no supera la ficció però collons com hi competeix!!

Això tot gràcies a la fabulosa Web Sense Nom, a qui no he demanat permís per fer el quadre per por a que em diguessin que no. Soc així. Tinc més pors de les que no sembla.

-**S/T** .A la esquerra de Gongserrat un quadre grosser inspirat en les *set maneres de cagar* de Miquel Bauçà

- **El llapis català** . Aquest darrer juga amb els sentiments de tots: catalans i no catalans. Si obriu el quadre com si fos un llibre hi trobareu un altre Bauçà incòmode. En un primer moment El llapis català i el quadre **Em cago en els colors**, que ara està a la paret del davant anaven juntets. Per allò de compartir escatologia.

- **La bonhomia dels pallassos**. El quadre, haig de dir, no és poètic. Tan sols és una il·lustració d'un poema de Kenneth Patchen. L'he fet perquè em pirra pintar malsons. Em surten bé. Crec. Si trobeu per entre la merda de les vitrines el poema de Patchen entendreu de cop els "bussines" que tenen entre mans els pallassos (mireu sobre el foc negre)- (quina frase!!)

Si ja heu trobat el text de Patchen podeu mirar el quadre del **Set i mig** que podria estar cridant: Brossa!. Els pantalons que pengen són del meu pare. No pregunteu.

-**S/T**. Al costat del malson de la bonhomia dels Pallassos hi trobem un altre pallasso que li fum un cop de peu a un mur. És tan sols això. Jo vull pensar que és una cosa així com una victòria pírrica de la rauxa en front del seny. Però tot això ho construeixo després d'haver-ho fet. Ja passen aquestes coses.

-**Una escultura léxica**. L'hem posat perquè quedava bé amb el pallasso. Es pot parlar més clar?. Per altre banda m'agrada que hi sigui perquè el llibre carnós és Wilde.

- **S/T** .Una pancarta que anuncia una màquina de tabac; que anuncia la seva vegada un poema de Ferrater (el mateix del meu vídeo patètic). No hi ha presència humana. Com si la gent no hi fos (No hi érem:) la meua manera de processar Fahrenheit 42....vinticuants?

Veureu mooolts quadres de pastorets i de masies amb gent jove rient. Aquests són tots els quadres dedicats als oblidats. Els posaré en un mateix tancats, si no us importa.

Els pastorets són els dolents i els que paguen penyora amb el cap són els bons d'aquesta pel·lícula amb final mediocre.

-**S/T**. Un gran pallasso.. Per molestar, per veurem jo mateix el llautó. Quan vull sóc un impostor de categoria. És un quadre estètic i antic. Una prova de la que ara em podia servir amb finalitats decorativo-conceptuals.

Ara que els pallassos deuen estar ben enfadats amb mi, dir-los que jo mateix vaig voler ser una cosa així com un pallasso. De fet sóc un pallasso, però em fa ràbia la solemnitat amb la que es protegeixen. De fet Tolstoi en parla en els seus diaris de la ràbia que fa la solemnitat. ¿No us hi heu trobat mai, en un parc, amb un nen que toca molt els ous i algú catalaníssim diu amb solemnitat (de merda) -ay! de qui és aquest nen?. Aturem la solemnitat!.

-**Darrer quadre**. Doncs això. És polisèmic. Vols ser polisèmic.

-**Heddy John Appeldorn amb la guitarra flàccida**. Quadre que diu adéu al visitant al més pur estil loser. Per això...

-**La A saltadora**, ens diu adéu com un antídote. Perquè no marxem tristos a casa.

-**Escultures o el que siguin**. La pedra del poema de Vinyoli (en realitat la disfressa de carnestoltes Perejaumica del meu fill). M'agradaria que els nens se la possessin. /El foc negre. M'he inspirat en la Lucia C Pino. El futur del nostre art.

Acabem. Tota aquesta exposició és el poti-poti, d'una persona extenuada de fer exposicions tot l'any. Si m'he deixat alguna cosa d'explicar llegiu el disc dur que està sobre el foc negre. Potser la peça més important i la més incompresa de tota la sala.

Exposar és complicat, així ha quedat. No puc més.

Anècdota de comiat: La primera visitant d'aquesta expo em fa obrir la persiana a pols (la llum havia saltat). Ho faig, i em manifesta que no entén res, que li sembla una col·lectiva, discrepa de les meves opinions sobre Pavese, i en general no sembla veure cap mèrit a la feina que en realitat porta tot això. Ella deu tenir raó. Faig el full de sala cansat, amb ganes de pirar-me....a llegir.

Pere Llobera el dia abans d'obrir Com un papallona, bla bla....

dia 22 visita comentada. Vindré disfressat